והא מתניתין דגזל דידה וקאמר רב אינה

מקודשת לא קשיא "הא דשדיך הא דלא

שדיך ההיא איתתא דהוה קא משיא כרעא

שבמשיכלא דמיא אתא ההוא גברא חמף שב

זוזי מחבריה ושדא לָה אמר לה מיקדשת לי

אתא ההוא גברא לקמיה דרבא יאמר לית

רחש להא ∘דר' שמעון דאמר סתם גזילה

יאוש בעלים הוי יההוא אריסא דקדיש

יבמוזא דשמכי אתא לקמיה דרבא אמר

ליה מאן אחלך והני מילי במוזא אבל כישא מצי אמר ליה אנא שקלי כישא שקיל

את כישא כישא כי כישא ההוא סרסיא

דקדיש סבפרומא דשיכרא אתא מריה

דשיכרא אשכחיה אמר ליה אמאי לא תיתיב

מהאי חריפא אתא לקמיה דרבא יאמר ילא

אמרו כלך אצל יפות אלא לענין תרומה

בלבד דתניא הכיצד יאמרו יתורם שלא

מדעת תרומתו תרומה הרי שירד לתוך שדה

חבירו וליקט ותרם שלא ברשות אם חושש

משום גזל אין תרומתו תרומה ואם לאו

תרומתו תרומה ומנין היה יודע אם חושש

משום גזל אם לאו הרי שבא בעל הבית

ומצאו ואמר לו כלך אצל יפות אם נמצאו

יפות מהם תרומתו תרומה ואם לאו איז

תרומתו תרומה היו הבעלים מלקטים ומוסיפים

בין כך ובין כך תרומתו תרומה אבל הכא

משום כיסופא הוא דעבד ואינה מקודשת:

בותני' ייהמקדש בחלקו בין קדשי קדשים

בין קדשים קלים אינה מקודשת יבמעשר

שני בין שוגג בין מזיד לא קידש דברי רבי

מאיר רבי יהודה אומר שבשוגג לא קידש

במזיד קידש ובהקדש במזיד קידש ובשוגג לא קידש דברי ר' מאיר רבי יהודה אומר

"בשוגג קידש במזיד לא קידש: גמ' נימא

ה) [שבת עו:], כ) ב"ק קיד.,
 ג) [בערוך ערך מוא פי מוא
 דשמכי ראשי בצלים וכן פי רב
 אלפסן, ד) [כתב רב אלפס פי

המפשן, ד) [כמב לב מופש פי גאון פרומא דשכרא כלי קטן וכו' ומסתברא כדפי' גאון וכו'

ע"שו. כ) ב"מ כב.. ו) מוספתה

התורס], ח) ב"ק יב; ט) בכורות ט: [לקמן נו.], י) ב"ק יב: חמורה ח. בכורות נג: ב"ב קכג: זבחים קיד; כ) [בילה כא. ע"ש], () נזיר

מט:, מ) ["עליהם" ליתא בכת"י

ודפו"ר, ובכת"י ואמר], () [נזיר

נ.ז. ס) וונתרליתז. ע) ובר"ו: לאס], כ) [נכת לינון, כ) [כר ן. לאס], כ) [ברש"י שברי"ף באגודות הס"ד, ומתה"ד כישא

כי כישה. כל החגודות וכויו. ל) [ברש"י שברי"ף: כי אם פעם אחת], ק) [שם נוסף: ותן לה

מו המיטבו. ל) וב"מ נו ע"או.

נון המנטבן, ל) [ב"ת לו ע"מן, ש) [ויקרא ה, כא], ש) [פסחים עו ע"א], א) [שם פב ע"א],

בי פיתן אין [פט פפ פית] ב) [בדפו"ר נוסף: דהא הוי דמו בדמו], ג) [יש להוסיף:

עזרת נשים מקודשת ממנו שחין

טבול יום נכנס לשם. והר"ש מדעסויא)], ד) [לעיל לו ע"א], ה) [נדל"ל: הכי פירושו אילו

מנאת יפות מהם היית גחלםז.

(p התורם], קלו א מיי פ״ה מהלי אישות הל״י סמג עשין מח טוש״ע אה״ע סי׳ כח סעי ב: קלו ב מיי שם הל״ו טור

שו"ע שם סעי׳ א: קלח ג מיי׳ שם הל"ט טור :ד"ע שם סעי' יח ד מיי׳ שם הל׳ ח סמג שם

:נוש"ע שם סעי' יו קלמ ה מיי פ"ד מהלי תרומות הל"ג [טוש"ע י"ד סי שלא סעיף לא]: קם ו מיי פ״ה מהלי אישות הל״ה:

קמא ז מיי שם הל"ד ופ"ג מהל' מעשר שני הלי"ו: קמב ח מיי פ"ה מהל' אישות הל"ג:

מוסף תוספות

י א. דשניהם אינם יכולים להקדיש ולא חל עליה הקדש כלל ואפילו מדרבנן. רשנ״ח. הן כדאמרינן בפ״ק דאסר לה אכ"ע כהקדש. תוס' הרח"ט. ג. שמתחילה לא נעשה שליח מסתמא אלא לבינונית. רמכ"ן. י. ד. כיון דאינה יכולה לאכול בהנאה זו שוה פרוטה ותהיה מקודשת אפילו לא יהיב לה מידי. תוס' הלח"ש, ה. שכר הפעולה. תוס' הלח"ש. כמו פועל שראוי ליתן עליה שכר. עליו ולא מחייבא['] ליתן לו כלום. תוס' הרא"ש. (ועי' חזו"ה נשים סי' קמח). ז. ולא קתני עזרת ישראל מקודשת מעזרת נשים שאיז נשים נכנסות שם מוק' איסורא. איסורא. מוס' הכח"ם. ח. ומשום דנקט מילתא דלא שכיח כעס ר' יהודה ולא השיבו. שיטה לה נודע למי. יעי׳ תוס׳ הרא״ש שמישב פ״ה. ועי מוסי הגוחים שמיטב פיהה. 10. ור' יוסי סבר כאש ולא איצטריך כאש אלא לאפוקי מן לך שלא תדרוש לך לכל צרכיך. מוס' הלח"ש. י. וי"ל דאצטריך לך לשום דרשא.

תום' ר"י הזקן

מוס' הרא"ש.

יי, הא דשדיך. נתרצית להתקדש לו. כי קבילתיה לגזל דידה בתורת קדושין אחילתיה, אבל היכא דלא שדיך וקאמר לה היכא דלא שדיך וקאמר לה
הרי את מקודשת לי בזה
וקבלה ושתקה יכלה למימר
אין שקלי ודידי שקלי ולא
בתורת קדושין לקחתים שלא
מחלתי לו הגזלה, אבל כי
מחלתי לו הגזלה, אבל כי
שדיך לא יכלה למימר הכי.
אפילו לא שדיך מעיקרא
אפילו לא שדיך מעיקרא
להא דיי שמעות להוצרות היצר שמעות להוצרות היצרי שמעות הוצרות היצרי להא דר׳ שמעון. בטהרות היא [כלים פכ״ו מ״ח] ומייתינן [לה] במרובה [ב״ק סו, ב] עורות של גזלן אין מחשבה מטמאן, פי׳ אם חשב לעשות מהם כלים מקבלים טומאה שהגזלז קנה ומחשבת בעלים ואע"ג דיאוש כדי לא קני, הא אסיקנא במרובה [שם] דהכא איכא יאוש ושינוי השם, והני דר' דסתם גזלה** מסתמא לא מתיאשי בעלים מינה דכיון דידע מי גזלו אמר אע"ג דלא מצי למגבא מיניה [השתא] גבינא מיניה זימנא אחרינא. ושל גנב מחשבה מטמאן. פי' דסתם גנבה מייאש מינה דלא ידע מי גנבו. ור' שמעון אומר חלוף . הדברים. פי' דכיון דידע מי

יכול להקדיש לפי שאינו שלו ואפילו איסורא דרבנן לית בהא וכמו כן בקידושין נמי לא נחמיר להלריכה גטט והשתא מייתי שפיר גמרא

דף כב.) מוקי לה דשויה שליח וא"ח אם כן מאי קאמר שלא ברשות וי"ל דה"ק מה שתורם מן היפה שלא ברשות היה ג וח"כ לריך לומר גבי פרזומא דשויה שליח דאי לאו הכי מאי מיימי: המקדש בחלקו אינה מקודשת. ואם מאמר מי גרע מהמקדש על מנת שאדבר עליך לשלטון (לקמן דף סג.) דמקודשת אף על פי שלא נתן לה כלום אלא שעשה לה הנאהד ויש לומר דלא דמי דהתם יכול ליטול שכר מדיבורו והוי כאילו נתן לה פרוטה ה אבל הכא הטובת הנאה אינה משלו דהא ממון גבוה הוא ואינו יכול ליקח ממון מהנחה שעשה להי ואע"ג לאית ביה שוה פרוטה שיכול למוכרה לכהן מ"מ כיון שהוא ממון גבוה אינה מקודשת ולא דמי לע"מ שאדבר :עליך לשלטון. מ״ין

וכי אשה בעזרה מנין. פי׳ הקונטרם דאין אשה נכנסת בעזרה כדתנן פ"ק דכלים ולא דק דלא אשכחן בשום דוכתא דנשים אסורות ליכנס בעזרה שהרי בפרק קמא דכלים תנן החיל מקודש הימנו שאין טמא מת נכנס לשם שלמעלה הימנו עזרת ישראל שאין מחוסר כפורים נכנס לשם וחייבים עליה חטאת למעלה הימנו עזרת כהנים שאין ישראלים נכנסים לשם אלא בשעת נרכיהם לסמיכה שחיטה תנופה ולא קתני נשים שאין נכנסות שסי ועוד תנן בפרק כל הפסולין (זבחים דף לא:) שהשחיטה כשרה בנשים א"כ יכולה ליכנס בעזרה ועוד הרי סוטה ונזירה נכנסות בעזרה להניף" לכך נראה לי וכי אשה בעזרה להתקדש מנין הרי אין רגילות שתכנס לשם כדי להתקדש שהרי בזיון הוא ומילתא דלא שכיחא היא ולא איירי

תנא מוה ח: [ווה יהיה לך מקדש בו'ט. קשה דלשמוק מלך דמשמע כל נרכיך ולא אנטריך

מתגיתין דלא כרבי יוםי הגלילי ידתניא יומעלה מעל בה' לרבות קדשים קלים שהן ממונו דברי ר' יוםי הגלילי אפי' תימא לכמוב אש". מ"יו: ר' יוםי הגלילי כי קאמר ר' יוםי הגלילי מחיים אבל לאחר שחיטה לא מאי טעמא כי קא זכו ימשלחן גבוה קא זכו דיקא נמי דקתני המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קידש ש"מ: ִסתנו רבנן לאחר פטירתו של ר' מאיר אמר להם רבי יהודה לתלמידיו אל יכנסו תלמידי רבי מאיר לכאן מפני שקנתרנים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בהלכות הם באים דחק סומכום ונכנם אמר להם כך שנה לי ר' מאיר המקדש בחלקו בין קדשי קדשים ובין קדשים קלים לא קידש כעם ר' יהודה "עליהם אמר להם לא כך אמרתי לכם אל יכנסו מתלמידי ר"מ לכאן מפני שקנתרנים הם ולא ללמוד תורה הם באים אלא לקפחני בהלכות הם באים וכי אשה בעזרה מנין יאמר ר' יוםי יאמרו מאיר שכב יהודה כעם יוםי שתק דברי תורה מה תהא עליה וכי אין אדם עשוי לקבל קירושין לבתו בעזרה ואין אשה עשויה לעשות לה שליח לקבל קידושיה בעזרה ועוד דחקה ונכנסה מאי תניא ר' יהודה אומר מקודשת ר' יוםי אומר אינה מקודשת אמר ר' יוחנן שניהם מקרא אחד דרשו ביקו שוני לך מקדש הקדשים מן האש ר' יהודה סבר לך ולכל צרכיך יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא גמי לאכילה אמר ר' יוחגן ור' יוסי סבר כאש מה אש לאכילה אף הוא גמי לאכילה אמר ר' יוחגן

> גזלו ולא מצי למגבא מיניה מייאש מינה. אבל מגנבה לא מייאש דסבר בכל יומא. יום יום אחקור מי גנב ואתבענו. והלכתא אור דאה מב להצבה מבירו כרוש טומו, אבל מבוצרו לא מראש טבה בכל רואה, דם ום אורקוד הל בב ואובכנה והיכואה כרבון דביסם גולה אינה מקדישה. והא אסיקנא פרק הנוול ומאכיל [ב"ק קיד, א] לא שנא אל בליסטים עובד כוכבים. אבל בליסטים ישראל סתמא נמי יאושי מייאש, פירושו דוקא לסטים שאינו מזוין דכיון דמטמר מאינשי גוב הוא. בסתם גובה מקודשת. פי׳ סתם דלא ידעינן אי נתייאשו בעלים או לא. מוזא דסמכי. מלא היד של ראשי בצלים, ולפי שיש בהם גדולים יקון סוור. כי סוור היא יכון אי נואס ביכר זה אי אה מואר הטבורי באה אה של היא ש בינו, ויכר וקטנים אמר ליה מאן פלג לך שהרי יש בזה חלק לבעל הגינה. כישא. אגורה שדרך הבצלים לחלקן באגודה ואין צריך אדם לחלוק שחלקים שוים הן. פי׳ סמכי אשקלונ״ש. גינא או (אריתא) [אריסא] גרסינן. ההוא גברא [גרסינן]. פי׳ שהשכר והכלי היה מבעל הבית ולא היה מהמקדש. ור"ש גריס ההוא סרסיא והוא האיש העושה שכר לבעלי בתים. פרוזמא. כלי קטן שנותנים בו שכר. ור"ש פירש לאחר שהוציאו השכר הראשון מהתמרים עושים מפסולת התמרים שכר ונקרא פרוזמא. ויש שפירשו שכר מתוק. חריפא. משכר זה שהוא טוב ומשובה מהאחר. לא אמרו כלך אצל יפות. שמועיל למי שנטל מבעל (הבית) שלא ברשות דנימא דגלי אדעתיה דניחא ליה אלא לענין תרומה בלבד דאמרינן מדקאמר הכי ניחא ליה, דהא לתרום הוא עומד ורמיא עליה ההוא מצוה, אבל כדבר אחר שנוטל משלו והוא אינו חייב ליתן לו, האי דקאמר הכי משום דלא

והוא לא אמר כלומר וכי ר' יוחנן לא אמר כך והא איהו דאמר אינו והא מסני' בגול דידה. דקתני שלהן היתה ודייק רב מינה דאינה מקודשת אי לאו דשביעית הואי: הא. דקתני מקודשת: בדשדיך. מקמי הכי ש (ונתרצה) להתקדש לו דכי קבילתיה לגזל דידה ש בשם מרי יוחנן ב: אם נמצאו יפות מהן תרומתו תרומה. התם (בניית קילושין אחילתיה: משיכוא. ספל: דרבי שמעון. בסדר טהרות

(כלים פרק כו משנה ח) ומייתיגן לה בגמ' דהגוזל (ב"ק דף קיד.) עורות של גנב אין מחשבה מטמאתן ושל גולן מחשבה מטמאתן דקסבר כיון דידע מאן גזליה ולא מצי לאגבויי מיניה אייאושי מייאש: ה״ג ההוא אריסא דקדיש במווא דשמכי. מלא יד של בצלים: מאן אחלך. מי מחל לך חלקו של בעל הבית: אבל כישא. אגודה שדרך הירק להיות מתחלק ש באגודות וכל האגודות הן שוות אם נטלתי אחת טול אתה אחת: ההוא סרסית. עושה שכר מתמרים של בעל הבית למחלית שכר וחבירו בב"מ בפרק המפקיד (דף מב:): בפרוזמת דשכרת. לחחר שהולית ממנו המשקה: מהחי חריפת. יש שהוא טוב מחבירו שלא נתנו בו מים 6 פעמים הרבה ויש לו לחלוחית לתת עוד טעם במים די אחרים: לא אמרו כלך אלל יפוח. שיועיל למי שנטל את של בעל הבית שלא ברשות דנימא גלי דעתיה דניחא ליה אלא לענין תרומה בלבד דהא לתרום הן עומדות אבל לענין מי שנטל לעלמו משום כיסופא הוא דקאמר ליה דלא נכסוף אבל למפרע לא ניחא ליה: אם חושש משום גול. אם מקפיד בעל הבית על מה שעשה ודומה לו

שגולה: אין פרומפו פרומה. דהשתא

ודאי הכי קאמר ליה אם מלאת עוד

יפות מאלו היית גחלן: בין כך ובין

כך. בין שיש יפות בין שחין יפות

עם אחיו הכהנים: במעשר שני

כו'. דקסבר ר' מאיר מעשר ממון

גבוה הוא: ר' יהודה אומר במויד

קידש. דמעשר ממון הדיוט הוא:

בשוגג לה קידש. בגמ' מפרש לה:

ובהקדש כו'. וטעמייהו מפרש בגמרה:

גבו׳ בה׳ לרבות קדשים קלים.

להתחייב עליהם קרבן שבועה אע"ג

דאין נשבעין על ההקדשותי והנשבע

עליהם והודה אינו מביא אשם של

שבועת הפקדון דוכחש בעמיתו כתיבש

הני איתרבו להו מבה' וכחש בעמיתו

נמי קרינא בהו לפי שהן ממונו: כי

קא זכו. בין כהנים בחזה ושוק בין

בעלים בבשר: משלחן גבוה.

הקרבת אימורים וזריקת הדם מתיר

הבשר ים: המקדש בחלקו. לחחר

שחלקום ולה קתני המקדש בקדשים

קלים: קנטרנים. מקניטים: לקפחני.

כמו לקפח את שוקיו (סוטה דף מד.)

לקלך רגלינו בהלכות להודיע שהם

חריפים וחין עומד כנגדם: וכי השה בעורה מנין. דקתני קדשי קדשים והרי אם יוציאום חוץ לעורה אפילו לעורת נשים הם

נפסלים ביולאא ונשים אין נכנסות

לה כדתנן באבות הטומאות בפ"ק

דמסכת כלים: לבתו. קטנה או

מהן:

בותני' נחלקו. שחלק

תורה אור השלם נפש כי תָחָטָא וּמְעֵלְה מעל בַּיִי וְכַחַשׁ בַּעְמִיתוֹ בְּפַּקְרוֹן אוֹ בִתְשוּמֶת יָד אוֹ בַּפְקְרוֹן אוֹ בִתְשוּמֶת יָד אוֹ בגול או עשק את עמיתו:

ויקרא ה כא זה יִהְיָה לְּךְ מִקּרָשׁ 1. זָה יִהְיָה לְּךְ מִקּרָשׁ הַקְּּבְּשִׁים מִן הָאֵשׁ בְּל קְרָבָּנָם לְכָל מִנְחָתָם וּלְכָל חַטְּאתָם וּלְכָל אֲשְׁמְם אֲשֶׁר יְשִׁיבוּ לִי לְדָשׁ קָדְשִׁים לְךְ הוּא וּלְבָנֶיף: במדבר יח ט

מוסף רש"י

הובא בסוף המסכת.

תום' ר"י הזקן (המשך) לכסיף הוא דקאמר ולעולם לא ניחא ליה אלא אומר כד שלא יתבייש חברו. וליקט. לצורך בעל הבית. אם חושש . משום גזל. אם מקפיד בעל לו שגזלו, והאי דקאמר כלך אצל יפותס) אילו מצאת יפות הצריפות היית גוזלם. משום כסופא. כדפרישנא ואינו מוחל לו שלקח. ואע"ג דמשמע מהאי אבל לאביי דאמר יאוש שלא מדעת לא קני [קשה] מהאי תרומתו תרומה, ואמאי הא רטידוא דחרת לא הוה ידע. בשעשאו שליח כדאיתא התם וב"מ כב. אז. אלמא לאביי שליח כי אמר כלך אצל יפות אפילו בתרומה לא מהני הואיל ולא ידע בעת שתרם וכ״ש בשאר דברים, ואפילו הכי הוצרכו לכתוב הרי״ף והר"ם (אישות פ"ה ה"ח] האי טעמא דמשום כסופא הוא דקאמר, להודיע שאם אמר לו כזה הלשון אפילו קודם שקדשה כגון לבעלים אקדש אשה בדבר זה והשיבו הבעלים אמאי לא תיתיב ליה דבר זה שהוא

גמבו ' דמסכת כלים: לבחו. קטנה או נערה: דחקה ונכנסה מהו. וכי לא הולרכנו לשאול בבית המדרש מה יאמרו אם קדשה אם קידושין הם אם לאו: לכל לכיך. ואפילו לקדש בו אשה: כאש. חלקו של אהרן הושווה לחלקו של מזבח מה מזבח לאכילה אף כהן לאכילה ולא לדבר אחר: מקודשת, דמשום כיסופא הוא (מ**כון מקודשת, דמשום כיסופא הוא** דקאמר ואכתי הוי קדשה בגזל עד שיאמר בפירוש דניחא ליה קודם שקידש, אבל אחר שקידש אפילו אמר בפירוש דניחא יינה ואזכור וייק (מו בגול כנו שאבו. בצרום ונות אין קום שקרט, אבר אות שקרש אבר את בדרום עוד. ליה לאו כלום הוא ואינה מקודשת דשליג דהשתא ניתא ליה הואל ובשעה שקדשה לא היה שלה דיאוש שלא מדעת לא קני הרי קדשה בגזל ואינה מקודשת. ומסתברא שאם אמר לו אקדש אשה בדבר זה ובא הוא והוסיף דבר על הדבר ההוא . אינה מקודשת. ואע"ג דבתרומה הויא תרומתו תרומה. שאני תרומה שנטלת במחשבה דכתיב ובמדבר יח. כז) ונחשב לכם תרומתכם, אבל מתנה אינה קונה במחשבה. וכתב הר״ם [שם] שאם קדשה בתמרה של בעל הבית בלא ידיעתו שאינו מקפיד, שמקודשת קדושי ספק. מתני'. בחלקו. שחלק עם אחיו הכהנים. קדש. בגמ' מפרש. ר' יהודה סבר דמעשר שני ממון הדיוט וקסבר דהקדש בשוגג מתחלל במזיר אין מתחלל. **גמ'.** ומעלה מעל. גבי שבועת הפקדון כתיב, ואע"ג דאין נשבעין על ההקדשות, 0 אם הפקיד קדשים [קלים] חייב שבועה ואם כפר ונשבע ואח"כ הודה משלם קרן וחומש ואשם דכתיב [ויקרא ה, כא] וכחש בעמיתו. כי קא זכו. בין כהנים בחזה ושוק בין בעלים בבשר. משולחן גבוה [קזכו]. כלומר לא ניתנו אלא לאכילה.

. *וראה דצ"ל אחידווו שוחייא שו הרוולים מקרלים מומאה שהנזלוקוה ריאוש ומחשרם הרוולים מורידה ורו' (ד"ו) **ודאה דצ"לומיהו